

MOŽNOSTI ZVEREJNENIA INFORMÁCIÍ V ZMYSLE ZÁKONA O SLOBODNOM PRÍSTUPE K INFORMÁCIÁM

PATRÍCIA TOMÁŠOVÁ

Katedra ústavného práva a správneho práva,
Právnická fakulta Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach

Abstrakt

Problematiku zverejnenia a sprístupnenia informácií upravuje Zákon o slobodnom prístupe k informáciám č. 211/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov. Účelom a zmyslom tohto zákona je realizovať a napomáhať plnej realizácii ústavného práva na informácie. Zákon nie je možné interpretovať inak ako takým spôsobom, ktorý plnú realizáciu ústavou garantovaných práv na informácie umožní.

Kľúčové slová

Právo na informácie, prístup k informáciám, obchodné tajomstvo, dôverné informácie

Abstract

The matter of publicity and process of making information available is regulated by Free Information Access Act No. 211/2000 Coll. The purpose and meaning of the act is to realize and help to realize the constitutional right to information in full. It is not possible to interpret the act in other way than which enables realisation of constitutionally guaranteed rights to information in full.

Key words

Right to information, access to information, trade secret, confidential information

Základná právna úprava

Právo šíriť informácie je deklarované základným zákonom štátu Slovenskej republiky v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb..

Obsah práva na informácie Ústavný súd Slovenskej republiky vymedzil tak, že

„prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu a získať ju do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať. Právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie zaručuje možnosť získať informáciu priamo zo známeho zdroja na vopred známy účel, ak existuje možnosť informáciu vyhľadať, ako aj príležitosť vyhľadať informácie, ktoré oprávnená osoba bezprostredne nepotrebuje na vopred známy účel, ale dá sa predpokladať, že očakávaná informácia bude pre túto osobu užitočná. Právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie chráni možnosť dostať informácie *pasívnym správaním* oprávnenej osoby aj možnosť získať informácie *aktívnym správaním* oprávnenej osoby“¹.

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že z dôvodu ústavného spôsobu zakotvenia práva na informácie, má ktokoľvek právo vlastným pričinením získať informáciu (napr. žiadosťou o prístupnenie) a získanú informáciu môže ďalej aktívne šíriť iným osobám neurčitého počtu (zverejnením), čím sa realizuje ich ústavná možnosť získať informácie pasívnym spôsobom.

Zákonom, ktorý bližšie upravuje právo a obmedzenia prístupu k informáciám je zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), účinný od 1.1.2001.

A. Povinné osoby

Podľa ustanovenia § 2 zákona o slobode informácií osobou povinnou sprístupňovať informácie podľa tohto zákona sú štátne orgány, obce, právnické a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Ďalšími osobami povinnými sprístupňovať informácie sú právnické osoby zriadené zákonom, štátnym orgánom, vyšším územným celkom alebo obcou a všetky právnické osoby založené vyššie uvedenými orgánmi resp. osobami. Okrem týchto osôb môže osobitný zákon ustanoviť informačnú povinnosť aj inej fyzickej alebo právnickej osobe.

¹ II. ÚS 28/96

B. Povinne zverejňované informácie

Zákon o slobode informácií ukladá povinným osobám povinnosť zverejňovania určitého typu informácií, ktoré sa týkajú organizácie, možnosti prístupu k informáciám, postupov vybavovania žiadostí atď.

Vyššie uvedené informácie sa zverejňujú tak, aby bol umožnený hromadný prístup k týmto informáciám (teda bez potreby podania žiadosti o sprístupnenie informácie).

Okrem povinne zverejňovaných informácií je povinná osoba oprávnená zverejniť aj iné informácie. Zákon o slobode informácií v prípade dobrovoľne zverejnených informácií nestanovuje spôsob ich zverejnenia (hromadný alebo na žiadosť, a teda je možné usudzovať o zverejnení akýmkoľvek dovoleným spôsobom podľa rozhodnutia povinnej osoby).

C. Obmedzenia prístupu k informáciám

Právo na informácie v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy nie je absolútne. Možno ho obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy).

Ústavný súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že pri aplikácii zákonných obmedzení Ústavou garantovaných práv je potrebné si tieto obmedzenia vykladať prísne reštriktívne. Tak napr. Ústavný súd konštatoval v rozhodnutí II. ÚS 10/99, že zásah do práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy nemožno vykonať preventívne, bez riadneho zistenia okolností prípadu odôvodňujúcich jeho uplatnenie ani bez identifikácie účelu, kvôli ktorému sa obmedzí právo zaručené čl. 26 ods. 1 a 2 v konkrétnom prípade.

V rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 15/98 Ústavný súd vyslovil, že „obmedzenie práva na informácie v súlade s Ústavou je dovolené len vtedy, ak sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky (...)“.

Orgány verejnej moci môžu zasiahnuť do práva na informácie zaručeného v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky za súčasného splnenia troch podmienok: zásah je ustanovený zákonom, zodpovedá niektorému legitímnemu cieľu ustanovenému v Ústave Slovenskej republiky (čl.

26 ods. 4) a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.

Ak by neboli súčasne naplnené všetky tri podmienky obmedzenia, nesmie osoba povinná na zverejnenie resp. sprístupnenie informácie znemožniť akejkoľvek osobe jej ústavné právo na informácie. Ak napríklad nebude splnená 1 z podmienok, že obmedzenie práva na informácie je formulované v zákone (napr. bude formulované len zmluvne), nie je povinná osoba oprávnená obmedziť právo na informácie.

Obdobné kritériá pre obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie obsahuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 10 Dohovoru o ľudských právach a slobodách (ktorým je Slovenská republika ako jedna zo zmluvných strán viazaná).

Podľa čl. 10 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice (...) (ods. 1). Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti, aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (ods. 2).

Sloboda prejavu, ktorá v sebe v zmysle čl. 10 ods. 1 Dohovoru obsahuje aj právo na informácie, je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva chápaná pomerne široko a pritom jednoznačne zdôrazňuje, že dôvody pre obmedzenie slobody slova je nevyhnutné interpretovať prísne reštriktívne².

Povinná osoba má teda povinnosť sprístupniť všetky informácie, ktoré má k dispozícii, okrem tých informácií, ktoré sú vymedzené v § 8 až 11 zákona o slobode informácií – ide o “obmedzenia prístupu k informáciám”. Táto kategória neprístupných informácií alebo prístupných len za určitých stanovených podmienok a predpokladov suspenduje právo na informácie a môžeme ju rozdeliť na 2 subkategórie:

² (z rozhodnutia vo veci *Sunday Times*, 1979, A-30, z rozhodnutia vo veci *Observer a Guardian*, 1991, A-216)

- a. Predovšetkým do tejto kategórie patria: utajované skutočnosti, štátne tajomstvo, obchodné tajomstvo (zúžené o prípady uvedené v § 10 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám), bankové, daňové tajomstvo, informácie týkajúce sa osobnosti, osobných údajov fyzických osôb. Výnimkou z obmedzenia prístupu k tejto kategórii informácií je obchodné tajomstvo (teda informácia, ktorá spĺňa znaky ustanovené v § 17 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka – vid' nižšie), ktorého zverejnenie zákon o slobode informácií umožňuje, ak zverejnenie informácie (obchodného tajomstva³) sa má uskutočniť za účelom verejne prospešným (v zákone o slobode informácií sú konkrétne prípady explicitne ustanovené). Podľa § 10 ods. 2 písm c) zákona sa za porušenie alebo ohrozenie obchodného tajomstva nebude považovať sprístupnenie informácie, ktorá sa získala za verejné financie alebo sa týka používania verejných financií alebo nakladania s majetkom štátu alebo majetkom obce.

Možno konštatovať, že ak by povinná osoba zverejnila informáciu, ktorá napĺňa znaky obchodného tajomstva a zároveň by bola splnená podmienka “verejných financií”, nedošlo by k porušeniu zákona o slobode informácií a následným sankčným opatreniam voči povinnej osobe.

Podľa znenia § 17 Obchodného zákonníka: Obchodné tajomstvo tvoria všetky skutočnosti obchodnej, výrobnjej alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle podnikateľa utajené a podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje.

Či je informácia obchodným tajomstvom alebo nie, povinná osoba pri zverejnení informácie neskúma. Povinná osoba v konaní o sprístupnenie informácií neskúma, či niečo môže byť alebo nemôže byť obchodným tajomstvom, skúma len, či informácia je alebo nie je označená ako obchodné tajomstvo. Otázkou, či požadovaná informácia má alebo nemá skutočnú alebo

³ Podľa znenia § 17 Obchodného zákonníka: *Obchodné tajomstvo tvoria všetky skutočnosti obchodnej, výrobnjej alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle podnikateľa utajené a podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje.*

potenciálnu hodnotu pre podnikanie, nie je oprávnený riešiť ani žiadateľ, ani povinná osoba. V prípade pochybnosti alebo sporu môže o tom záväzne rozhodnúť iba súd⁴.

- b. Osobitnú skupinu tvoria informácie uvedené v cit. zákone v § 11 s názvom „Ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám“, a to v jeho odseku 1. Informácie vymenované v tomto ustanovení sú vylúčené zo zverejnenia bez ohľadu na to, či požívajú ochranu pred zverejnením z dôvodu, že patria do vyššie uvedenej subkategórie. Teda nie je rozhodujúce, že takáto informácia (nie) je predmetom štátneho alebo iného tajomstva alebo chráneným osobným údajom. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takúto povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila, že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Ak na výzvu povinnej osoby neodpovie osoba oprávnená udeliť súhlas na sprístupnenie informácie do siedmich dní, predpokladá sa, že so sprístupnením súhlasí. Na tieto následky musí byť povinná osoba upozornená. Podobne uvádza Ústavný súd: Z tohto ustanovenia vyplýva, že informácie, ktoré má dožiadaná osoba k dispozícii, treba rozlišovať podľa pôvodu, teda či ide o informáciu, ktorá je jej vlastným produktom, alebo o informáciu, ktorú prevzala od inej osoby. Ak ide o informáciu prevzatú od osoby, ktorá nemá informačnú povinnosť, nie je na zvážení dožiadanej osoby, či túto informáciu poskytne, ak oprávnená osoba vysloví nesúhlas. Dožiadaná osoba, hoci má konať v režime správneho konania, je nesúhlasom oprávnenej osoby viazaná. Toto platí bez ohľadu na to, či informácia má alebo nemá charakter štátneho, obchodného alebo iného tajomstva⁵.

Aj z tejto subkategórie obmedzení existuje výnimka. Rovnako ako možno zverejniť obchodné tajomstvo, možno zverejniť aj informáciu, ktorú tretia osoba dobrovoľne odovzdala povinnej osobe, a to aj napriek tomu, že zverejnenie tejto informácie vopred alebo na výzvu povinnej osoby s vyjadrením súhlasu zverejnenia, vylúčila. A to za podmienky uvedenej v § 11 ods. 2 zákona o slobode informácií: “ak ide o informácie, ktoré sa získali za verejné financie, alebo ak sú to informácie týkajúce sa použitia takých prostriedkov, alebo ak ide o informácie o nakladaní s majetkom štátu alebo majetkom obce”.

⁴ Z nálezu Ústavného súdu ÚS 59/04-42

⁵ ÚS 59/04-42

E. Možnosť zverejnenia obchodného tajomstva a dôvernej informácie

Pojem dôverné informácie je terminus technicus používaný v obchodných vzťahoch predovšetkým Obchodným zákonníkom, ale vyskytuje sa aj v práve cenných papierov (napríklad Zákon č. 566/2001 o cenných papieroch Z.z. v znení neskorších predpisov uvedený pojem aj obsiahlo definuje). Pre riešený problém je smerodajný tak význam dôverných informácií, ako aj ich ochrana v obchodných vzťahoch, preto sa v stručnosti zmienim o ich právnej úprave a ich ochrane v Obchodnom zákonníku. Ustanovenie § 271 znie:

„Ak si strany pri rokovaní o uzavretí zmluvy navzájom poskytnú informácie označené ako dôverné, nesmie strana, ktorej sa tieto informácie poskytnú, prezradiť ich tretej osobe a ani ich použiť v rozpore s ich účelom pre svoje potreby, a to bez ohľadu na to, či dôjde k uzavretiu zmluvy, alebo nie. Kto poruší tuto povinnosť, je povinný na náhradu škody, obdobne podľa ustanovenia § 373 a nasl.“.

Pojem dôverné informácie Obchodný zákonník nedefinuje. Ide totiž o široký okruh informácií, spravidla o informácie výrobné, technickej alebo obchodnej povahy, ktoré majú pre zmluvnú stranu osobitnú informačnú hodnotu a mohli by byť využité proti záujmom podnikateľa, a to tým, že sa sprístupnia iným osobám, alebo sa použijú na iné ciele než tie, na ktoré boli poskytnuté. Aby sme mohli hovoriť o dôverných informáciách v zmysle § 271 Obchodného zákonníka, tieto musia spĺňať zákonné požiadavky.

Musí ísť o také informácie, ktoré jedna zo strán označí za dôverné. Označenie informácií za dôverné je úplne v dispozícii zmluvnej strany a závisí na jej subjektívnom rozhodnutí. Nevyžaduje sa tu žiadne objektívne kritérium pre posúdenie potreby takejto ochrany. Je však prirodzené, že o dôverné informácie nepôjde v prípade informácií, ktoré sú všeobecne známe. Pre formu označenia informácie ako dôvernej zákon nevyžaduje žiadnu osobitnú formu, nemusí byť teda bezpodmienečne takéto označenie písomné. Spravidla sa však označenie informácií ako dôverných robí v písomnej forme, v záujme zabezpečenia dôkazu. Musí ísť o označenie jasné, nevzbudzujúce žiadne pochybnosti. Ak informácie spĺňajú uvedené podmienky, zákon im poskytuje osobitnú ochranu.

Dôverné informácie sú chránené v dvoch rovinách: v období rokovania pred uzavretím zmluvy v rámci predzmluvnej zodpovednosti; po uzavretí zmluvy v rámci zmluvnej zodpovednosti.

V rámci rokovania o uzavretí zmluvy zákon prostredníctvom ustanovenia § 271 Obchodný zákonník ukladá povinnosť každej strane, ktorá sa zúčastňuje na rokovaní o uzavretí zmluvy chrániť dôverné informácie, ktoré sa pri rokovaní dozvedela, a to tak, že ich nesmie zneužiť. Strana, ktorej sa dôverné informácie poskytnú, nesmie ich prezradiť tretej osobe a ani ich použiť v rozpore s ich účelom pre svoje potreby. Pritom nie je rozhodujúce, či dôjde k uzavretiu zmluvy alebo nie. Ide tu o kategóriu predzmluvnej zodpovednosti, ktorú musel zákonodarca osobitne konštruovať pre obdobie, keď zmluva ešte nie je uzavretá, prípadne k uzavretiu zmluvy ani nedôjde, a porušenie zmluvnej povinnosti neprichádza do úvahy. V prípade, že dôjde k uzavretiu zmluvy, zmluvné strany spravidla ochranu dôverných informácií zakomponujú do zmluvy, kde podrobne upravujú podmienky ochrany dôverných informácií. To znamená, že zmluvné strany zabezpečia ochranu dôverných informácií, ktoré vyplývajú zo samotnej zmluvy tým, že zákaz ich zneužitia upravujú ako zmluvnú povinnosť. Ide o zmluvnú ochranu dôverných informácií z vôle zmluvných strán. Spravidla ako zmluvnú povinnosť upravujú aj ochranu dôverných informácií vyplývajúcich z rokovania o zmluve. Tým ochranu dôverných informácií z obdobia rokovania o uzavretí zmluvy, ak bola zmluva uzavretá, chránia aj ako povinnosť vyplývajúcu zo samotnej zmluvy.

Zákon neustanovuje dobu, počas ktorej je dôverným informáciám poskytnutá ochrana. Vo všeobecnosti platí, že tento časový horizont je potrebné posudzovať z hľadiska účelu takejto ochrany, predovšetkým bude rozhodujúce, či konkrétne dôverné informácie ešte majú dôverný charakter. Strana, ktorá označila určité informácie za dôverné, môže kedykoľvek túto ich povahu odvolať, a tým aj ukončiť ich ochranu. Taktiež je možné v zmluve určiť dobu, počas ktorej sú informácie chránené ako dôverné.

Dôverným informáciám poskytnutým v štádiu rokovania o uzavretí zmluvy, ktoré sľhajú požiadavky ustanovené v § 271 Obchodného zákonníka, poskytuje Obchodný zákonník osobitnú ochranu. Táto spočíva v tom, že pokiaľ dôjde k ich prezradeniu alebo zneužitiu a v dôsledku toho vznikne škoda, vzniká povinnosť ju nahradiť. Ochrana dôverných informácií sa neviaže na uzavretie zmluvy. Zákaz zneužitia dôverných informácií platí tak

v prípade, že nedošlo k uzavretiu zmluvy, ako aj v prípade, že zmluva bola uzavretá. Ustanovenie § 271 Obchodného zákonníka má kogentnú povahu, to znamená, že pre strany je záväzná a dohodou ho nemožno ani vylúčiť, ani obmedziť. Ide o ochranu dôverných informácií *ex lege*.

Dôležité je rozhraničiť vzťah medzi dôvernými informáciami a obchodným tajomstvom, pretože oba pojmy nemožno stotožniť.

Na to, aby určitá skutočnosť tvorila predmet obchodného tajomstva, musia byť zároveň (kumulatívne) splnené nasledujúce podmienky:

- a) musí ísť o skutočnosti obchodnej, výrobnéj či technickej povahy súvisiace s podnikom,
- b) tieto skutočnosti majú skutočnú alebo aspoň potencionálnu materiálnu či nemateriálnu hodnotu,
- c) v príslušných obchodných kruhoch nie sú bežne dostupné,
- d) majú byť podľa vôle podnikateľ'a utajené,
- e) podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje.

Pokiaľ by chýbala čo i len jediná z týchto podmienok, nešlo by o obchodné tajomstvo v zmysle ustanovenia § 17 Obchodného zákonníka. Tak judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky:

„Dojednanie zmluvných strán o tom, že určité náležitosti zmluvy tvoria predmet obchodného tajomstva, nepostačuje na to, aby sa tieto skutočnosti stali obchodným tajomstvom, pokiaľ nenapĺňajú pojmové znaky vymedzené ust. §17 Obchodného zákonníka.“

Ochrana obchodného tajomstva trvá, pokiaľ trvajú všetky skutočnosti vyžadované zákonom, t. j. jeho zákonné pojmové znaky.

Rozdiel medzi dôvernými informáciami a obchodným tajomstvom spočíva v nasledovnom: Osobitné ustanovenie § 271 Obchodného zákonníka chráni informácie poskytnuté pri rokovaní o uzavretí zmluvy označené ako dôverné; tým dochádza k určitej ochrane aj tých poznatkov, ktoré nedosahujú intenzitu ochrany obchodného tajomstva, pretože nespĺňajú niektoré zákonom požadované znaky. Rozsah dôverných informácií je preto širší, lebo ide nad rámec obchodného tajomstva vymedzeného v § 17 Obchodného zákonníka. Dôverné informácie nemusia mať charakter obchodného tajomstva. t. j. nemusia spĺňať všetky jeho znaky stanovené zákonom, hoci nemožno vylúčiť, že v určitých prípadoch sa budú celkom

alebo len sčasti s obchodným tajomstvom prekryvať. Nie je však vylúčené, aby sa pri uzavieraní zmlúv určité navzájom poskytnuté informácie kvalifikovali ako obchodné tajomstvo, ak spĺňajú zákonom požadované podmienky. Na rozdiel od dôverných informácií, ktoré musia byť v zmysle Obchodného zákonníka za také označené, pri skutočnostiach tvoriacich obchodné tajomstvo Obchodný zákonník takéto označenie nepožaduje. Podstatné je, že sú splnené požiadavky § 17. Ochrana poskytnutá obchodnému tajomstvu podľa § 17 až 20 Obchodného zákonníka je všeobecná a najširšia. Je širšia než ochrana poskytovaná dôverným informáciám, pri ktorej sa uvažuje najmä s prípadným záväzkom na náhradu škody.

Zrejme aj z vyššie uvedeného dôvodu zákonodarca v zákone o slobodnom prístupe k informáciám neuvádza dôverné informácie ako osobitnú kategóriu údajov (ako je tomu pri obchodnom tajomstve), ku ktorým je možné prístup obmedziť. Tým, že obchodné tajomstvo tvorí osobitnú kategóriu informácií, prístup ku ktorým je v zmysle zákona o slobode informácií obmedzený, sa im poskytuje iná úroveň ochrany ako dôverným informáciám, to najmä z pohľadu výnimiek z obmedzenia prístupu (napr. z dôvodu vyššie uvedených verejných financií), v zákone o slobode informácií zakotvených. Na druhej strane, nemožno vylúčiť obmedzenie prístupu k informáciám, ktoré sú zmluvnými stranami označené ako dôverné, a to z len dôvodu, že nie sú ako osobitná kategória vymedzené v zákone o slobode informácií. V spojitosti s Obchodným zákonníkom možno konštatovať, že obmedzenie prístupu k dôverným informáciám poskytuje čl. 26 ods. 4 Ústavy, ak sú naplnené všetky podmienky v článku obsiahnuté. Na rozdiel od obchodného tajomstva, sa však už na dôverné informácie nebudú vzťahovať tie výnimky obmedzenia prístupu k dôverným údajom, ktoré uvádza zákon o slobode informácií.

Kontaktní údaje na autora:

patricia.tomasova@upjs.sk